

32001L0055

L 212/12

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

7.8.2001

**DIRECTIVA 2001/55/CE A CONSILIULUI
din 20 iulie 2001**

privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

Având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 63 punctul 2 literele (a) și (b),

Având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾

Având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

Având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾

Având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽⁴⁾,

întrucât:

- (1) Elaborarea unei politici comune în domeniul azilului, incluzând un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de stabilire progresivă a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, deschis celor care, forțați de împrejurări, caută în mod legitim protecție în Uniunea Europeană.
- (2) Cazurile de aflux masiv al persoanelor strămutate care nu se pot întoarce în țara de origine au crescut considerabil în ultimii ani în Europa. În aceste cazuri, poate fi necesară înființarea unor dispozitive excepționale, care să le ofere o protecție imediată cu caracter temporar acestor persoane.
- (3) În concluziile referitoare la persoanele strămutate din cauza conflictului din fosta Iugoslavie, adoptate de ministerele responsabile cu imigrarea la reuniunile lor de la Londra din 30 noiembrie și 1 decembrie 1992 și de la Copenhaga din 1 și 2 iunie 1993, statele membre și instituțiile Comunității și-au exprimat preocuparea față de situația persoanelor strămutate.
- (4) La 25 septembrie 1995 Consiliul adoptă o Rezoluție privind repartizarea sarcinilor în ceea ce privește la admiterea și șederea temporară a persoanelor strămutate ⁽⁵⁾ și, la 4 martie 1996 adoptă Decizia 96/198/JAI privind o procedură de alertă și de urgență pentru repartizarea

sarcinilor în ceea ce privește admiterea și șederea temporară a persoanelor strămutate ⁽⁶⁾.

- (5) Planul de Acțiune al Consiliului și Comisiei din 3 decembrie 1998 ⁽⁷⁾ prevede adoptarea rapidă, în conformitate cu Tratatul de la Amsterdam, a standardelor minime pentru acordarea protecției temporare persoanelor strămutate din țări terțe care nu se pot întoarce în țările lor de origine și a măsurilor de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea și suportarea consecințelor primirii persoanelor strămutate.
- (6) La 27 mai 1999 Consiliul adoptă concluziile privind persoanele strămutate din Kosovo. Aceste concluzii invită Comisia și statele membre să tragă concluziile răspunsului lor față de criza din Kosovo, pentru a stabili măsurile în conformitate cu tratatul.
- (7) Consiliul European de la Tampere a recunoscut, în reuniunea sa specială din 15 și 16 octombrie 1999, nevoia de a se ajunge la un acord, pe baza solidarității între statele membre, cu privire la problema protecției temporare a persoanelor strămutate.
- (8) Prin urmare, este necesar să se stabilească standarde minime pentru acordarea protecției temporare în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate și să se adopte măsuri pentru de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri.
- (9) Aceste standarde și măsuri sunt legate și interdependente din motive de eficiență, coerență și solidaritate și, în special, pentru a evita riscul mișcărilor secundare. Prin urmare, acestea ar trebui să fie cuprinse într-un singur instrument juridic.
- (10) Această protecție temporară ar trebui să fie compatibilă cu obligațiile internaționale ale statelor membre în ceea ce privește refugiații. În special, nu trebuie să aducă atingere recunoașterii statutului de refugiat, în temeiul Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților, din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, ratificat de toate statele membre.

⁽¹⁾ JO C 311 E, 31.10.2000, p. 251.

⁽²⁾ Aviz emis la 13 martie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 155, 29.5.2001, p. 21.

⁽⁴⁾ Aviz emis la 13 iunie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁵⁾ JO C 262, 7.10.1995, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 63, 13.3.1996, p. 10.

⁽⁷⁾ JO C 19, 20.1.1999, p. 1.

- (11) Mandatul Întalului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați cu privire la refugiați și la alte persoane care au nevoie de protecție internațională ar trebui să fie respectat, și ar trebui să fie pusă în aplicare Declarația nr. 17, anexată Actului Final al Tratatului de la Amsterdam, cu privire la articolul 63 al Tratatului de instituire a Comunității Europene, care prevede că trebuie să aibă loc consultări pe probleme referitoare la politica de azil cu Întalul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați și cu alte organizații internaționale interesate.
- (12) Prin însăși natura standardelor minime, statele membre trebuie să aibă competența de a introduce sau de a menține condiții mai favorabile pentru persoanele care beneficiază de o protecție temporară în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate.
- (13) Având în vedere caracterul excepțional al dispozițiilor stabilite de prezenta directivă pentru a face față unui aflus masiv, actual sau iminent, de persoane strămutate din țări terțe, care nu se pot întoarce în țara lor de origine, protecția oferită trebuie să aibă o durată limitată.
- (14) Existența aflusului masiv de persoane strămutate trebuie să fie stabilită printr-o decizie a Consiliului, care ar trebui să fie obligatorie în toate statele membre cu privire la persoanele strămutate cărora li se aplică o asemenea decizie. De asemenea, trebuie să fie stabilite condițiile de expirare a acestei decizii.
- (15) Trebuie să fie stabilite obligațiile statelor membre în ceea ce privește condițiile de primire și de ședere a persoanelor care beneficiază de protecție temporară, în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate. Aceste obligații ar trebui să fie echitabile și să ofere un nivel adecvat de protecție persoanelor în cauză.
- (16) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care beneficiază de protecție temporară în temeiul prezentei directive, statele membre sunt obligate prin angajamentele asumate în temeiul instrumentelor dreptului internațional, la care sunt părți, și care interzic discriminarea.
- (17) Statele membre, în acord cu Comisia, trebuie să pună în aplicare măsuri adecvate pentru a se asigura că prelucrarea datelor cu caracter personal respectă nivelul de protecție atănat de Directiva 94/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.
- (18) Trebuie să se stabilească norme de acces la procedura de azil, în contextul protecției temporare în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate, în conformitate cu obligațiile internaționale ale statelor membre și cu tratatul.
- (19) Trebuie să se stabilească principiile și măsurile care guvernează reîntoarcerea în țara de origine și măsurile care trebuie adoptate de statele membre cu privire la persoanele a căror protecție temporară a luat sfârșit.
- (20) Trebuie să se stabilească un mecanism de solidaritate pentru a contribui la realizarea unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea persoanelor strămutate în cazul unui aflus masiv și suportarea consecințelor acestei primiri. Mecanismul trebuie să aibă două componente. Prima este cea financiară, iar a doua se referă la primirea efectivă a persoanelor în statele membre.
- (21) Punerea în aplicare a protecției temporare ar trebui să fie însoțită de cooperarea administrativă între statele membre, în legătură cu Comisia.
- (22) Este necesar să se determine criteriile pentru excluderea anumitor persoane de la protecția temporară în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate.
- (23) Având în vedere că obiectivele acțiunii propuse, și anume, stabilirea standardelor minime pentru acordarea protecției temporare în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate și a măsurilor de promovare a unui echilibru între eforturile statelor pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri, nu pot fi suficient îndeplinite de statele membre și, prin urmare, datorită dimensiunilor sau efectelor acțiunii propuse, pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, menționat la articolul 5 al tratatului. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat de articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestor obiective.
- (24) În conformitate cu articolul 3 al Protocolului privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și-a notificat, prin scrisoarea din 27 septembrie 2000, dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentei directive.
- (25) În temeiul articolului 1 al protocolului menționat anterior, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive. În consecință, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat mai sus, dispozițiile prezentei directive nu se aplică Irlandei.
- (26) În conformitate cu articolele 1 și 2 ale Protocolului privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive și, prin urmare, nu este obligată în temeiul acesteia și nici nu face obiectul aplicării sale,

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 1

Prezenta directivă are ca obiectiv stabilirea standardelor minime pentru acordarea protecției temporare în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate din țări terțe, care nu se pot întoarce în țara lor de origine, și promovarea unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri.

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

- (a) „protecție temporară” înseamnă o procedură cu caracter excepțional menită să asigure, în cazul unui aflux masiv sau a unui aflux masiv iminent de persoane strămutate din țări terțe care nu se pot întoarce în țara lor de origine, o protecție imediată și temporară unor astfel de persoane, în special în cazul în care există și riscul ca sistemul de azil să nu poată gestiona acest aflux, fără efecte adverse pentru funcționarea sa eficientă, în interesul persoanelor în cauză și al altor persoane care cer protecție;
- (b) „Convenția de la Geneva” înseamnă Convenția privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;
- (c) „persoane strămutate” înseamnă resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi care au trebuit să-și părăsească țările sau regiunile de origine sau au fost evacuați, în special în urma unui apel al organizațiilor internaționale, și care nu se pot întoarce, în condiții de siguranță și durabile, din cauza situației existente în acea țară, și care se pot încadra în domeniul de aplicare al articolului 1A din Convenția de la Geneva sau al altor instrumente internaționale sau naționale de protecție internațională, în special:
 - (i) persoane care au părăsit zone de conflict armat sau de violență endemică;
 - (ii) persoane expuse riscurilor majore sau care au fost victime ale încălcărilor sistematice sau generalizate ale drepturilor omului;
- (d) „aflux masiv” înseamnă sosirea în Comunitate a unui număr important de persoane strămutate, care vin dintr-o țară sau dintr-o zonă geografică determinate, indiferent dacă sosirea lor în Comunitate a fost spontană sau organizată, de exemplu, printr-un program de evacuare;
- (e) „refugiați” înseamnă resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi, în sensul articolului 1A din Convenția de la Geneva;

- (f) „minori neînsoțiți” înseamnă resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi sub 18 ani care sosesc pe teritoriul statelor membre neînsoțiți de un adult responsabil pentru aceștia prin lege sau obicei, și cât timp ei nu sunt efectiv în întreținerea unei astfel de persoane, sau minori care sunt lăsați neînsoțiți după intrarea lor pe teritoriul statelor membre;
- (g) „permis de ședere” înseamnă orice permis sau autorizație emisă de autoritățile unui stat membru și materializat în forma prevăzută de legislația statului, care permite unui resortisant al unui stat terț sau unui apatrid să locuiască pe teritoriul său;
- (h) „susținător al reîntregirii familiei” înseamnă: un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de protecție temporară într-un stat membru, în conformitate cu o decizie adoptată în temeiul articolului 5, și care dorește să i se alăture unul sau mai mulți membri ai familiei sale.

Articolul 3

- (1) Protecția temporară nu aduce atingere recunoașterii statutului de refugiat, în temeiul Convenției de la Geneva.
- (2) Statele membre aplică protecția temporară, cu respectarea cuvenită a drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a obligațiilor privind nereturnarea.
- (3) Stabilirea, punerea în aplicare și încetarea protecției temporare fac obiectul consultărilor periodice cu Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) și cu alte organizații internaționale interesate.
- (4) Prezenta directivă nu se aplică persoanelor care au fost acceptate, în temeiul sistemelor de protecție temporară, anterior intrării sale în vigoare.
- (5) Prezenta directivă nu aduce atingere prerogativei statelor membre de a stabili sau menține condiții mai favorabile pentru persoanele beneficiind de protecție temporară.

CAPITOLUL II

Durata și punerea în aplicare a protecției temporare

Articolul 4

- (1) Fără a aduce atingere articolului 6, durata protecției temporare este de un an. În cazul în care aceasta nu încetează, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b), protecția poate fi prelungită automat, cu perioade de 6 luni, pe o durată de maximum 1 an.
- (2) Atunci când motivele pentru menținerea protecției temporare subzistă, Consiliul poate decide, cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, care, de asemenea, examinează fiecare cerere a unui stat membru pentru ca aceasta să-i trimită o propunere Consiliului, să extindă protecția temporară până la maximum un an.

Articolul 5

(1) Existența unui aflux masiv de persoane strămutate este constatată printr-o decizie a Consiliului, adoptată cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, care examinează, de asemenea, fiecare cerere a unui stat membru, pentru ca aceasta să-i trimită o propunere Consiliului.

(2) Propunerea Comisiei conține cel puțin:

- (a) o descriere a grupurilor specifice de persoane cărora li se va aplica protecția temporară;
- (b) data la care protecția temporară va produce efecte;
- (c) o estimare a amplitudinii mișcărilor persoanelor strămutate.

(3) Decizia Consiliului are ca efect introducerea protecției temporare pentru persoanele strămutate la care se referă, în toate statele membre, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive. Decizia conține cel puțin:

- (a) o descriere a grupurilor specifice de persoane cărora li se va aplica protecția temporară;
 - (b) data la care protecția temporară va produce efecte;
 - (c) informațiile comunicate de statele membre privind la capacitatea lor de primire;
 - (d) informații comunicate de Comisie, ICNUR și alte organizații internaționale interesate.
- (4) Decizia Consiliului se întemeiază pe:
- (a) o examinare a situației și a amplitudinii mișcărilor persoanelor strămutate;
 - (b) o evaluare a oportunității stabilirii protecției temporare, luând în considerare potențialul pentru ajutorul și de urgență și al acțiunilor la fața locului, sau insuficiența acestora;
 - (c) informații comunicate de statele membre, Comisie, ICNUR și alte organizații internaționale interesate.
- (5) Parlamentul European este informat despre decizia Consiliului.

Articolul 6

(1) Protecția temporară ia sfârșit:

- (a) atunci când s-a atins durata ei maximă; sau
- (b) în orice moment, prin decizie a Consiliului, adoptată cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, care examinează, de asemenea, fiecare cerere a unui stat membru pentru ca aceasta să-i trimită o propunere Consiliului.

(2) Decizia Consiliului se întemeiază pe constatarea faptului că situația în țara de origine permite reîntoarcerea în siguranță și durabilă a celor cărora li s-a acordat protecție temporară, cu respectarea corespunzătoare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a obligațiilor statelor membre în ceea ce privește nereturnarea. Parlamentul European este informat despre decizia Consiliului.

Articolul 7

(1) Statele membre pot extinde protecția temporară, astfel cum prevede prezenta directivă, asupra unor categorii suplimentare de persoane strămutate, care nu sunt vizate de decizia Consiliului prevăzută la articolul 5, atunci când acestea sunt strămutate din aceleași motive și din aceleași țări sau regiuni de origine. Statele membre informează de îndată Consiliul și Comisia cu privire la aceasta.

(2) Dispozițiile articolelor 24, 25 și 26 nu se aplică pentru utilizarea posibilității menționate la alineatul (1), cu excepția sprijinului structural inclus în Fondul European pentru Refugiați, instituit prin Decizia 2000/596/CE ⁽¹⁾, în condițiile prevăzute de decizia respectivă.

CAPITOLUL III

Obligațiile statelor membre față de persoanele care beneficiază de protecție temporară

Articolul 8

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru ca persoanele care beneficiază de protecție temporară să dispună de permise de ședere pe toată durata protecției. În acest scop, se emit documente sau alte documente justificative echivalente.

(2) Indiferent de perioada de valabilitate a permiselor de ședere menționate la alineatul (1), tratamentul acordat de statele membre persoanelor care beneficiază de protecție temporară nu poate fi mai puțin favorabil decât cel definit la articolele 9–16.

(3) După caz, statele membre acordă persoanelor care urmează a fi admise pe teritoriul lor în scopul protecției temporare, orice facilitate pentru obținerea vizei necesare, inclusiv a vizei de tranzit. Formalitățile trebuie să fie reduse la minim, având în vedere urgența situației. Vizele ar trebui să fie gratuite sau costul acestora redus la minim.

Articolul 9

Statele membre furnizează persoanelor beneficiare de protecție temporară un document redactat într-o limbă pe care aceștia o pot înțelege, în care sunt expuse clar dispozițiile referitoare la protecția temporară care le sunt aplicabile.

Articolul 10

Pentru a permite aplicarea efectivă a deciziei Consiliului menționată la articolul 5, statele membre înregistrează datele cu caracter personal menționate în Anexa II punctul (a), cu privire la persoanele care beneficiază de protecție temporară pe teritoriul lor.

⁽¹⁾ JO L 252, 6.10.2000, p. 12.

Articolul 11

Un stat membru reprimește o persoană care beneficiază de protecție temporară pe teritoriul său, în cazul în care persoana respectivă rămâne pe teritoriu, sau încearcă să intre fără autorizare pe teritoriul altui stat membru, în perioada acoperită de decizia Consiliului menționată la articolul 5. Statele membre pot decide, în baza unui acord bilateral, ca acest articol să nu se aplice.

Articolul 12

Statele membre autorizează, pentru o perioadă care să nu depășească durata protecției temporare, ca persoanele care beneficiază de aceasta să desfășoare activități salariate sau independente, cu respectarea normelor aplicabile profesiei alese, precum și să participe la activități precum acțiunile educative pentru adulți, cursuri de formare profesională și stagii de formare practică la locul de muncă. Din motive de politică a pieței muncii, statele membre pot acorda prioritate cetățenilor UE și cetățenilor statelor obligate prin Acordul privind Spațiul Economic European și, de asemenea, resortisanților statelor terțe cu ședere legală care primesc ajutor de șomaj. Se aplică dreptul general în vigoare în statele membre în ceea ce privește remunerarea, accesul la sistemele de securitate socială corespondente activităților salariate sau independente, precum și alte condiții privind angajarea.

Articolul 13

(1) Statele membre se asigură că persoanele care beneficiază de protecție temporară au acces la cazare corespunzătoare sau, după caz, la mijloacele pentru obținerea acesteia.

(2) Statele membre dispun ca persoanele care beneficiază de protecție temporară să primească sprijinul necesar, în materie de asistență socială și mijloace de subzistență, în cazul în care nu au resurse suficiente, precum și îngrijirea medicală. Fără a aduce atingere alineatului (4), sprijinul necesar pentru îngrijirea medicală include cel puțin îngrijirea de urgență și tratamentul de bază al bolii.

(3) Atunci când persoanele care beneficiază de protecție temporară desfășoară o activitate salariată sau independentă, atunci când se fixează nivelul de ajutor propus, se ține seama de capacitatea acestora de a-și satisface propriile nevoi.

(4) Statele membre furnizează asistența medicală necesară sau alt fel de asistență persoanelor care beneficiază de protecție temporară care au nevoi speciale, cum ar fi minorii neînsoțiți sau persoanele care au suferit torturi, violuri sau alte forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală.

Articolul 14

(1) Statele membre acordă persoanelor sub 18 ani care beneficiază de protecție temporară acces la sistemul de educație, în

aceleași condiții ca resortisanții statului membru gazdă. Statele membre pot stipula ca acest acces să fie limitat la sistemul de educație de stat.

(2) Statele membre pot autoriza accesul adulților care beneficiază de protecție temporară la sistemul de educație general.

Articolul 15

(1) În sensul prezentului articol, în cazul familiilor deja constituite în țara de origine și separate din cauza circumstanțelor din timpul aflului masiv, următoarele persoane sunt considerate ca membri ai familiei:

(a) soțul susținătorului reîntregirii familiei sau partenerul său necăsătorit cu care se află într-o relație stabilă, atunci când legislația sau practica în vigoare a statului membru în cauză tratează cuplurile necăsătorite într-un mod comparabil cu cel al cuplurilor căsătorite, în cadrul legislației privind străinii; copiii minori necăsătoriți ai susținătorului reîntregirii familiei sau ai soțului acestuia, fără a se distinge dacă sunt legitimi, născuți în afara căsătoriei sau adoptați;

(b) alte rude apropiate care trăiau împreună, ca parte a familiei, în momentul evenimentelor care au dus la aflul masiv, și care erau în acel moment în totalitate sau în principal dependente de susținătorul reîntregirii familiei.

(2) În cazurile în care membrii separați ai familiei beneficiază de protecție temporară în diferite state membre, statele membre reunesc membrii familiei despre care constată că se potrivesc descrierii de la alineatul (1) litera (a), ținând seama de dorința membrilor familiei respectivi. Statele membre pot reuni membrii familiei despre care constată că se potrivesc descrierii de la alineatul (1) litera (b), ținând seama, de la caz la caz, de dificultățile extreme pe care le vor înfrunța în cazul în care nu ar avea loc reîntregirea familiei.

(3) Atunci când susținătorul reîntregirii familiei beneficiază de protecție temporară într-un stat membru și unul sau câțiva dintre membrii familiei sale nu sunt încă prezenți pe teritoriul unui stat membru, statul membru în care susținătorul reîntregirii familiei beneficiază de protecția temporară reunifică membrii familiei care au nevoie de protecție și îi reunifică cu susținătorul reîntregirii familiei, în cazul membrilor familiei despre care se constată că se potrivesc descrierii de la alineatul (1) litera (a). Statul membru poate reuni membrii familiei care au nevoie de protecție cu susținătorul reîntregirii familiei, în cazul membrilor familiei despre care se constată că se potrivesc descrierii de la alineatul (1) litera (b), ținând seama, de la caz la caz, de dificultățile extreme pe care le vor înfrunța în cazul în care nu ar avea loc reîntregirea familiei.

(4) În aplicarea acestui articol, statele membre iau în considerare interesul superior al copilului.

(5) Statele membre în cauză hotărăsc, ținând seama de articolele 25 și 26, în ce stat membru trebuie să se facă reîntregirea familiei.

(6) Membrilor familiei reîntregite li se acordă permise de ședere, în temeiul protecției temporare. În acest scop se eliberează documente sau alte documente justificative echivalente. Transferul membrilor familiei pe teritoriul altui stat membru în scopul reîntregirii familiei, în temeiul alineatului (2), duce la retragerea permiselor de ședere emise și la încetarea obligațiilor de protecție temporară față de persoanele în cauză în statul membru de plecare.

(7) Punerea în aplicare practică a acestui articol poate implica cooperarea cu organizațiile internaționale interesate.

(8) Un stat membru, la cererea altui stat membru, furnizează informațiile indicate în Anexa II despre o persoană care beneficiază de protecție temporară, informații necesare pentru prelucrarea unui caz, în temeiul acestui articol.

Articolul 16

(1) Statele membre adoptă cât mai curând posibil măsuri pentru a asigura reprezentarea necesară a minorilor neînsoțiți care beneficiază de protecție temporară prin tutore legal, sau, atunci când este necesar, de reprezentare de către o organizație însărcinată cu asistența și bunăstarea minorilor, sau de orice altă reprezentare corespunzătoare.

(2) În perioada protecției temporare, statele membre dispun ca minorul neînsoțit să fie plasat:

- (a) cu rude adulte;
- (b) cu o familie gazdă;
- (c) în centre de primire cu facilități speciale pentru minori sau în alte forme de cazare potrivite pentru minori;
- (d) cu persoana care se ocupa de copil la momentul deplasării.

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a face posibil acest plasament. Acordul persoanei adulte sau al persoanelor în cauză este stabilit de statele membre. Se ține seama de părearea copilului, în funcție de vârsta și maturitatea acestuia.

CAPITOLUL IV

Accesul la procedura de azil în cadrul protecției temporare

Articolul 17

(1) Persoanele care beneficiază de protecție temporară trebuie să poată depune o cerere de azil în orice moment.

(2) Examinarea oricărei cereri de azil neprelucrate până la sfârșitul perioadei de protecție temporară se încheie după expirarea acelei perioade.

Articolul 18

Se aplică criteriile și mecanismele pentru determinarea statului membru responsabil pentru examinarea unei cereri de azil. În special, statul membru responsabil pentru examinarea unei cereri de azil depuse de o persoană care beneficiază de protecție temporară, în temeiul prezentei directive, este statul membru care a acceptat transferul acesteia pe teritoriul său.

Articolul 19

(1) Statele membre pot prevedea că beneficiul protecției temporare nu poate fi cumulat cu statutul de solicitant de azil, în timpul analizării solicitării.

(2) Atunci când, după examinarea cererii de azil, statutul de refugiat sau, după caz, atunci când alt tip de protecție nu au fost acordate unei persoane care poate beneficia de protecție temporară, statele membre, fără a duce atingere articolului 28, prevăd pentru acea persoană dobândirea beneficiului sau continuarea beneficiului protecției temporare pentru perioada rămasă.

CAPITOLUL V

Întoarcerea și măsurile ulterioare protecției temporare

Articolul 20

Atunci când protecția temporară ia sfârșit, se aplică dreptul comun cu privire la protecție și la străini în statele membre, fără a aduce atingere articolelor 21, 22 și 23.

Articolul 21

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a face posibilă întoarcerea voluntară a persoanelor care beneficiază de protecție temporară sau a căror protecție temporară s-a sfârșit. Statele membre se asigură că dispozițiile care guvernează întoarcerea voluntară a persoanelor care beneficiază de protecție temporară le facilitează întoarcerea, cu respectarea demnității umane.

Statele membre se asigură că decizia acelor persoane de a se întoarce este luată în deplină cunoștință de cauză. Statele membre pot prevedea vizite de verificare.

(2) Cât timp protecția temporară nu s-a sfârșit, statele membre, pe baza circumstanțelor care subzistă în țara de origine, examinează favorabil cererile de întoarcere în statul membru gazdă ale persoanelor care au beneficiat de protecție temporară și și-au exercitat dreptul de întoarcere voluntară.

(3) La sfârșitul protecției temporare, statele membre pot prevedea extinderea cu titlu personal a obligațiilor prevăzute la capitolul III, pentru persoanele care s-au aflat sub protecție temporară și care beneficiază de un program de întoarcere voluntară. Această extindere își produce efectele până la data întoarcerii.

Articolul 22

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că returnarea forțată a persoanelor a căror protecție temporară a încetat și care nu pot beneficia de admiterea în aceste state se face cu respectarea demnității umane.

(2) În cazurile returnării forțate, statele membre examinează motivele umanitare imperioase care ar putea face returnarea imposibilă sau nerealistă în cazuri specifice.

Articolul 23

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare cu privire la condițiile de ședere a persoanelor care au beneficiat de protecție temporară și care, din cauza stării de sănătate, nu îndeplinesc condițiile pentru a călători; atunci când, de exemplu, acestea ar suferi efecte negative grave din cauza unei întreruperi a tratamentului. Aceste persoane nu pot fi expulzate cât timp această situație continuă.

(2) Statele membre pot permite familiilor ai căror copii sunt minori și merg la școală într-un stat membru să beneficieze de condiții de ședere care să permită copiilor în cauză să-și termine perioada școlară în curs.

CAPITOLUL VI

Solidaritatea

Articolul 24

Măsurile prevăzute de prezenta directivă beneficiază de sprijinul Fondului European pentru Refugiați, instituit prin Decizia 2000/596/CE, în condițiile prevăzute de aceasta.

Articolul 25

(1) Statele membre primesc persoanele care pot beneficia de protecție temporară, în spirit de solidaritate comunitară. Ele indică – în cifre sau în termeni generali – capacitatea lor de a primi astfel de persoane. Aceste informații sunt incluse în decizia Consiliului menționată la articolul 5. După adoptarea acestei decizii, statele membre pot indica existența unor capacități de primire suplimentare, prin notificarea Consiliului și a Comisiei. Aceste informații sunt comunicate fără întârziere ICNUR.

(2) Statele membre în cauză, în cooperare cu organizațiile internaționale competente, se asigură că persoanele beneficiare

definite în decizia Consiliului menționată la articolul 5, care nu au ajuns încă în Comunitate, și-au exprimat voința de a fi primiți pe teritoriile lor.

(3) Atunci când numărul persoanelor care pot beneficia de protecție temporară în urma unui aflux masiv brusc depășește capacitățile de primire menționate la alineatul (1), Consiliul examinează de urgență situația și adoptă măsurile corespunzătoare, inclusiv recomandând sprijin adițional pentru statele membre afectate.

Articolul 26

(1) Pe durata protecției temporare, statele membre cooperează cu privire la transferul reședinței persoanelor care beneficiază de protecție temporară de la un stat membru la altul, sub rezerva consimțământului persoanelor vizate de acest transfer.

(2) Un stat membru comunică cererile de transfer celorlalte state membre și informează Comisia și ICNUR. Statele membre informează statul membru solicitant despre capacitatea lor de a primi astfel de persoane transferate.

(3) Un stat membru, la cererea altui stat membru, furnizează informațiile prevăzute în anexa II, referitoare la o persoană care beneficiază de protecție temporară, informații necesare pentru examinarea cazului, în temeiul prezentului articol.

(4) Atunci când se efectuează un transfer dintr-un stat membru în altul, permisul de ședere din statul membru de plecare expiră, iar obligațiile față de persoanele în cauză cu privire la protecția temporară în statul membru de plecare încetează. Noul stat membru gazdă acordă protecție temporară persoanelor în cauză.

(5) Statele membre folosesc modelul legitimației de acces din anexa I pentru transferurile între statele membre ale persoanelor care beneficiază de protecție temporară.

CAPITOLUL VII

Cooperarea administrativă

Articolul 27

(1) În scopul cooperării administrative necesare pentru punerea în aplicare a protecției temporare, fiecare stat membru desemnează un punct de contact național, a cărui adresă o comunică celorlalte state și Comisiei. Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă măsurile necesare pentru a stabili o cooperare directă și un schimb de informații între autoritățile competente.

(2) Statele membre transmit periodic și în cele mai scurte termene datele referitoare la numărul de persoane care beneficiază de protecție temporară, precum și informații complete referitoare la actele cu putere de lege și actele administrative de drept intern privind punerea în aplicare a protecției temporare.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții speciale*Articolul 28*

(1) Statele membre pot exclude o persoană de la protecția temporară în cazul în care:

- (a) există motive serioase pentru a considera că:
- (i) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității, astfel cum sunt definite de instrumentele internaționale elaborate pentru a preveni dezastrul cu privire la astfel de infracțiuni;
 - (ii) a comis o infracțiune gravă de drept comun în afara statului membru de primire, înainte de admiterea sa în acest stat membru ca beneficiar al protecției temporare. Gravitatea persecuției prevăzute trebuie să fie evaluată în funcție de natura infracțiunii de care persoana în cauză este suspectată. Acțiunile deosebit de crude, chiar dacă sunt comise cu un obiectiv presupus politic, pot fi clasificate ca infracțiuni grave de drept comun. Aceste dispoziții sunt valabile atât pentru participanții la infracțiune, cât și pentru instigatorii acestora;
 - (iii) este vinovată de acte împotriva scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite;
- (b) există motive temeinice pentru a considera că respectiva persoană reprezintă un pericol pentru siguranța națională a statului membru gazdă sau, fiind condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, persoana respectivă constituie un pericol pentru comunitatea statului membru gazdă.

(2) Motivele de excludere menționate la alineatul (1) se bazează doar pe comportamentul individual al persoanei în cauză. Deciziile sau măsurile de excludere respectă principiul proporționalității.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale*Articolul 29*

Persoanele care au fost excluse de la beneficiul protecției temporare sau al reîntregirii familiale într-un stat membru au dreptul la căile de atac jurisdicționale în statul membru în cauză.

Articolul 30

Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile încălcărilor dispozițiilor de drept intern adoptate în aplicarea prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a garanta punerea lor în aplicare. Sancțiunile astfel prevăzute trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 31

(1) În cel mult doi ani de la data menționată la articolul 32, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului despre aplicarea prezentei directive în statele membre și propune, după caz, modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile necesare în vederea elaborării acestui raport.

(2) După prezentarea raportului menționat la alineatul (1), Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului, cel puțin o dată la cinci ani, despre aplicarea prezentei directive în statele membre.

Articolul 32

(1) Statele membre asigură punerea în vigoare a actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2002. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 33

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 34

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptată la Bruxelles, 20 iulie 2001.

Pentru Consiliu

Președintele

J. VANDE LANOTTE

ANEXA I

Modelul legitimației de acces pentru transferul persoanelor care beneficiază de protecție temporară

LEGITIMAȚIE DE ACCES

Numele statului membru emitent al legitimației de acces:

Numărul de referință (*):

Emis în temeiul articolului 26 al Directivei 2001/55/CE din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri

Valabil numai pentru transferul din (1) spre (2),
persoana trebuind să se prezinte la (3) până la (4).

Emis la:

NUMELE:

PRENUMELE:

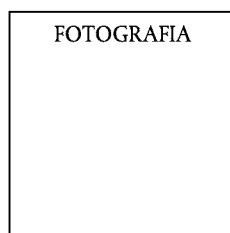
LOCUL ȘI DATA NAȘTERII:

Pentru minori, numele adultului (adultilor) responsabil(i):

SEXUL:

CETĂȚENIA:

Data emiterii:

ȘTAMPILA

Semnătura beneficiarului: Pentru autoritățile competente:

Titularul prezentei legitimații de acces a fost identificat de autoritățile (5) (6)

Identitatea titularului legitimații de acces nu a fost stabilită

Prezentul document este emis doar în temeiul articolului 26 din Directiva 2001/55/CE și nu reprezintă, în nici un caz, un document echivalent unui document de călătorie care autorizează trecerea frontierei externe sau un document doveditor al identității individului.

(*) Numărul de referință va fi atribuit de statul din care se efectuează transferul către alt stat membru.

(1) Statul membru din care se efectuează transferul către alt stat membru.

(2) Statul membru spre care se efectuează transferul.

(3) Locul unde persoana va trebui să se prezinte la sosirea sa în al doilea stat membru.

(4) Data limită la care persoana va trebui să se prezinte la sosirea sa în al doilea stat membru.

(5) Pe baza următoarelor documente de călătorie sau de identitate prezentate autorităților.

(6) Pe baza altor documente decât documentele de călătorie sau de identitate.

ANEXA II

Informațiile menționate la articolele 10, 15, și 26 ale prezentei directive includ, în măsura în care sunt necesare, unul sau mai multe dintre documentele sau datele de mai jos:

- (a) date cu caracter personal ale persoanei în cauză (nume, cetățenie, data și locul nașterii, situația familială, legăturile de rudenie);
- (b) documentele de identitate sau de călătorie ale persoanei în cauză;
- (c) documentele care atestă existența legăturilor familiale (certificat de căsătorie, de naștere, de adopție);
- (d) alte informații indispensabile pentru a stabili identitatea persoanei în cauză sau legăturile sale de rudenie;
- (e) deciziile de acordare sau de refuz al permisului de ședere sau al vizei către persoana în cauză, adoptate de statul membru, precum și documentele pe care se fundamentează aceste decizii;
- (f) solicitările de permis de ședere sau de viză prezentate de persoana în cauză și aflate în curs de examinare în statul membru, precum și stadiul de avansare al procedurii.

Statul membru care furnizează informațiile notifică statului membru solicitant orice rectificare adusă vreunei informații.
